

VUIT ANYS

La primavera del 2002 la nova junta directiva de l'IEP –L. Eroles, S. Farré, J. Jané, S. Llorac, J. Solé, P. Tarrada, A. Tubau– va decidir refondre la *Miscel·lània Penedesenca*, fins llavors en un o més volums anuals en format llibre, i la revista *Gran Penedès* en aquesta nova publicació que teniu a les mans i de la qual aquella primera junta en constituïa l'anomenat consell de redacció. La denominació li va venir no sols de la lògica adscripció geogràfica sinó d'un ús preposicional que era ben volgut pel mestre i amic, llavors ja traspassat, Antoni Massanell i Esclassans, qui havia emprat aquesta entrada preposicional de referència en diversos llibres. Apuntem igualment que el disseny de la nova publicació venia condicionat pel que fa a mida per l'interès de continuar-hi inserint l'herbari que preparava el consoci J.A. Herrera Sancho amb caràcter de fascicle, inserció que va quedar interrompuda poc després per motius aliens a la voluntat de l'IEP. La resta de paràmetres formals van sortir dels tallers de la mateixa empresa d'arts gràfiques que la confecciona en l'actualitat. La iniciativa també va trobar, com sempre, molt bona acollida en l'obra social de Caixa Penedès que es va comprometre a continuar aplicant la part més substancial del seu suport a aquest àmbit de les publicacions de l'IEP.

En una primera etapa, corresponent als quatre anys d'aquella junta directiva, la revista va donar cabuda a una crònica de les activitats portades a terme per l'entitat, però en renovar-se l'any 2006 l'equip directiu de l'Institut –R. Arnabat, M. Comas, N. Oliveras, A. Parés, A. Santacana, J. Solé i A. Tubau, amb P. Tarrada– es va decidir que la crònica de les activitats podia constituir una publicació específica i oferir-la en el decurs de l'assemblea anual, detall que augmentava el nombre de pàgines disponibles a l'interior de la revista per a treballs específics de recerca o divulgació. També el fet de renovar el logotip de l'Institut en comptar amb el disseny de Miquel Àngel Cuesta va determinar que es redissenyés parcialment la portada i la referència interior de les diverses seccions. Apuntem encara que, en bona part com a resultat del "Manifest del Penedès" que l'IEP havia fet públic el setembre del 2004, el número 12 de la revista, corresponent a la tardor de l'any 2005, es va presentar en format llibre i es va dedicar en la seva totalitat a aplegar treballs, cròniques i referències argumentals a l'entorn del reconeixement de la vegueria del Penedès.

Els plantejaments que durant aquests primers vuit anys han guiat la publicació són prou específics i coneguts, creiem que responen plenament a la línia fundacional de l'entitat i darrerament han estat sintetitzats en la formulació poètica "ens exalta el nou i ens enamora el vell". En bona part són arguments que en els aspectes del dia a dia han quedat recollits en els diversos textos que han ocupat aquesta primera pàgina, una portalada oberta de bat a bat a totes les iniciatives que tenen a veure amb l'estudi, el coneixement i la difusió de tots aquells aspectes que identifiquen la nostra terra. Una comarca, la penedesenca, que en aquests vuit anys s'ha vist afectada per variacions físiques significatives –obres públiques, creixement de població, plans urbanístics, empena de la construcció, crisi i aturada...– però que també ha vist florir de forma significativa el concepte d'identitat i reconeixement en la consciència de bona part dels seus ciutadans. Una florida, farcida d'il·lusions, realitats i projectes que l'IEP –en la mesura que ha pogut i ens els àmbits que li corresponien– havia començat a treballar com a mínim l'any 1977, tot i fent esment a iniciatives que li eren clau i referència com les Exposicions d'Art del Penedès de 1926, 1927 i 1929. Així ho vam recordar i celebrar l'any 2007 en escaure's les tres dècades de vida de l'Institut, tot fent exercici

d'agraïment a tots els que han ajudat a fer aquest camí i també exercici de reconeixement a tots els que, malauradament, ja ens han deixat.

Una nova junta directiva és a punt de donar relleu a l'actual, i també a l'actual consell de redacció; hi ha noms que es mantenen i altres que es renoven, però els objectius que ens mouen a tots plegats segueixen sent els mateixos d'aquell 15 de maig del 1977 i els volem continuar sentint ara tan vius i engrescadors com aquell primer dia.